AZ ORSZÁG ELSŐ KÉPVISELŐJÉHEZ

— A. VENCLOVA —

Volt tetteket dalol a költő
s Veled jár most
idézve néped is,
az elmult hős időt.
Mert másképpen értjük
mindnyájan a világot,
ha tudjuk:
mért Sztálin
— első képviselőnk.

A jeges földeken,
szélben, viharban, egykor
október éjszakán
Leninnel ment előre.
S az üszökké égett,
sötétbe hullott korból
népét, ő a vezér,
vezette a jövendőbe.

Milljárd aranykalász
bő terméssé érve,
s a munka, amely
boldogságot adhat:
vas akaratának,
lángeszének
fénye —
pontos ismerője
minden kis adatnak.

Hogy pihenésre,
tudásra jogod van:
alkotmányunkba
Ő írta bele.
A munkásokat
vezette a harcban,
hogy országunkat
még szebbé tegye.

S amikor tankjaink
háborús tűzbe léptek
s nyugatra röppentek
a repülő rajok:
a sztálini erő
háromszor lett keményebb
s tudtuk: a sztálini
akarat győzni fog.

S az ádáz ellent
szétzúzta erőnk.
A hősök mind
békés munkába tértek.
Sebzett mezőkről
fölszakadt a köd
s harmattól
csillognak a rétek.

Az öntődékben
fölcsap a vas lángja
s a petróleum-forrás
égig ér.
Látod a tépett
erdőkből a szálfa
romokból épült
városokba tér.

És a kalász
magoktól duzzadt újra.
A szőlőfürt mind
óriásra nőtt.
A réteken
fölcseng a nyáj kolompja,
és sárga lomb közt
ring a sok gyümölcs.

Márványból, fából
éppenúgy, mint régen:
békén építünk
sugaras időn.
Háború tüntén,
mint a napfény az égen:
népem arcán
úgy süt ki az öröm.

Elvtársam, látod-e
a jövő századot már?
Az új történelmet,
jöevendő szép időnk?
Egy nagy ember
vezérel minket hozzá:
Sztálin —
a mi első képviselőnk!

Fordította: SZILY ERNŐ

ÉLNI JÓ...

Nemrég nősültem, éppen egy hete,
feleségemnek barna a szeme.
Nincs hozományom, neki sincs, sebaj,
de e miatt nem fagy meg a kacaj.

Nincs hozományom, még nem keresek,
de ösztöndíjat kapok eleget.
Népem taníttat mindkettőnket még,
szájunkba adja fele kenyerét.

Négy székünk van és két kis asztalunk
és négy mázsa fánk, már meg se fagyunk.
Ágyunk is van, persze nem sodronyos,
az ötéves terv, majd olyat is hoz.

Csak ennyink van, meg egyéb apróság,
villanyfény ölel száz sugárral át.
S ha kinézek a széles ablakon,
előttem felkszik szülővárosom.

Mert itt lakunk, itt, gyönyörű a ház,
úgy tűnik sokszor, — mint a látomás.
A munkásbérház, mely az égig nőtt,
magasra tartja a vörös tetőt.

És elsorolom, jól figyelj ide:
két szobánk van; hogy mit teszünk belle?
Lesz még szekrény is, csinos kombinált,
könnyű-iparunk nekünk is csinált.

S ha verset írok, — íróasztalom
itt áll, hogy lássak ki az ablakon —.
Előttem néz majd három kép reám:
Lenin, Sztálin és Rákosi apám.

Nemrég nősültem, éppen egy hete:
huszonnégy évem legszebb ideje!
Ma szombat van s a fürdővíz meleg,
gyöngyöző víz paskolja testemet...